

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้ให้ความสนใจต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกันมาเป็นเวลานานแล้ว เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่ประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน ดังที่ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษว่า ความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวกรวดเร็วในการติดต่อคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น จึงเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อในด้านต่าง ๆ ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด อาจกล่าวได้ว่า แทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษก็เป็นภาษาต่างประเทศที่ได้เข้ามามีบทบาทในด้านต่าง ๆ เป็นเวลานานแล้ว ดังที่ ทองบอน ชินวงศ์ (2530 : 1) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับคนไทย เพราะนอกจากจะเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศแล้ว ภาษาอังกฤษยังมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของคนไทย เพราะมักจะปรากฏอยู่ตามสินค้าที่จำเป็นต่อชีวิต เช่น ยารักษาโรค สารเคมี ฯลฯ และในขณะเดียวกัน ตำราทางวิชาการใหม่ ๆ ส่วนใหญ่มักจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ซึ่งสอดคล้องกับที่ เขียวลักษณ์ บุญศิริ (2524 : 1) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษว่า เป็นภาษาที่มีความสำคัญต่อชีวิตของคนไทยในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านศิลปะ วัฒนธรรม การค้า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนทำหน้าที่เป็นสื่อในการนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในทั่วมุมโลกมาให้คนไทยได้ทราบ

กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว จึงจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลายจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่จากการสังเคราะห์ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนในระดับ

ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา พบว่า สัมฤทธิ์ผลโดยทั่วไปอยู่ในระดับต่ำในทุก ๆ ด้าน และอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ (สุพรรณ สุกมลสันต์ 2532 : 172)

จากคุณภาพการเรียนภาษาอังกฤษที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจดังกล่าวนี้ อาจกล่าวได้ว่า ตัวครูเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนมากที่สุด (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 17) ทั้งนี้เพราะการเรียนรู้อของผู้เรียนจะดำเนินไปได้ด้วยดี ต้องเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสอนที่ดีของครู (วิไลพร ธนสุวรรณ 2533 : 1) เมื่อครูมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากดังกล่าวแล้ว จึงควรที่จะได้มีการช่วยเหลือให้ครูสามารถปรับปรุงคุณภาพของตนเอง ตลอดจนประสิทธิภาพในการสอนให้ดียิ่งขึ้น ธีระชัย ปุณณโชติ (2515 : 38) ได้กล่าวถึงวิธีการวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพและสามารถช่วยเหลือ แนะนำให้ครูปรับปรุงการสอนของตนเองได้เป็นอย่างดี คือ การสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูโดยตรงอย่างมีระบบ เพราะเป็นวิธีที่มีความเป็นปรนัยสูง จะช่วยให้ครูเห็นสภาพการสอนของตนเองว่าเป็นอย่างไร มีสิ่งใดควรแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เนด แพลนเดอร์ส (Ned Flanders 1970 : 1-3) ที่ว่าการสังเกตและการวิเคราะห์พฤติกรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นมากสำหรับการพัฒนาการสอนของครู และสามารถควบคุมพฤติกรรมการสอนไปในแนวทางที่จะส่งเสริมผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ หรือช่วยให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในแนวทางที่กำหนดได้

เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูนั้น พฤติกรรมด้านการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของครูเป็นส่วนหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญมากต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังที่ ดิก ออลไรท์ และ แคทลีน ไบลีย์ (Dick Allwright and Kathleen Bailey 1991 : 138) ได้กล่าวไว้ว่า "การใช้ภาษาของครูเป็นวิธีการที่สำคัญมากที่สุดวิธีหนึ่งที่ครูใช้ในการสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ กับผู้เรียน และยังเป็นวิธีการที่ใช้ในการควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนด้วย ดังนั้น ในฐานะที่ครูเป็นผู้ที่ใช้ภาษามากในชั้นเรียน จึงเป็นสิ่งที่มิมีประโยชน์มากที่จะศึกษาว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอนนั้นมีลักษณะเป็นเช่นไร"

ดังนั้น จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนในด้านต่าง ๆ ของครูผู้สอนกันมาก อาทิเช่น รอด เอลลิส (Rod Ellis 1985 : 69-83) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู และนักเรียนในการพัฒนาภาษาที่สอง และได้พบว่า การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทาง

การเรียนรู้ภาษาที่สองของตัวอย่างประชากร อาร์นัลโฟ รามิเรซ และ เนลลี สโตรมควิสท์ (Arnulfo Ramirez and Nelly Stromquist 1979 : 145-148) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของพฤติกรรมการสอนของครูที่มีต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนของครูที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนคือ การแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนด้านไวยากรณ์ภาษา ส่วนพฤติกรรมของครูที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนคือ การแก้ไขข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของผู้เรียน เช่น การออกเสียง นอกจากนี้ สมพิศ ป. สัตยารักษ์ (2534 : 359-362) ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่อนภาษา และปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร และพบว่า ตัวบ่อนทางไวยากรณ์ การปฏิบัติต่อข้อผิดพลาดของนักศึกษา และปฏิสัมพันธ์ของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และเมื่อจำแนกปฏิสัมพันธ์ของอาจารย์ออกเป็นพฤติกรรมย่อย พบว่า การให้ตัวแบบภาษา การประเมินคำตอบ การให้การเสริมแรง การตรวจสอบเพื่อยืนยัน การแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักศึกษา และการชี้แนะให้นักศึกษาแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากแนวคิดและผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน จึงควรที่จะส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้ทราบถึงวิธีการในการปรับพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนในด้านต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียนของตน แต่การทำเช่นนี้ได้จำเป็นต้องทราบถึงพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษที่เป็นอยู่ในปัจจุบันก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาในประเทศไทย เป็นระดับที่ผู้เรียนได้มีการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้น ดังนั้น จึงควรที่จะส่งเสริมการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับนี้ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะเป็นพื้นฐานที่ดีในการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เนื่องจากว่าในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนจะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับที่ครูผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษในการสอนได้ เพราะหากเป็นระดับที่ต่ำกว่านี้ ครูผู้สอนอาจจะต้องใช้ภาษาไทยในการสอนค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนมัธยมศึกษาในต่างจังหวัด

เนื่องจากเขตการศึกษา 6 เป็นเขตการศึกษาหนึ่งของประเทศไทยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในเขตการศึกษานี้ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งจะเห็นได้จากการดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2531 : 34-35) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในเขตการศึกษา 6 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษเพียง 20.36 คะแนน จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน และมีจำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 6 เพียง 8 โรงเรียน (6.56%) เท่านั้น ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผ่านเกณฑ์ 50% เท่านั้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษซึ่งสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในเขตการศึกษา 6 ว่า มีลักษณะการใช้ภาษาเป็นเช่นใด เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น เพื่อช่วยให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในด้าน

1. หน้าที่ของภาษาที่ครูใช้
2. การปรับภาษาที่ครูใช้
3. การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์
4. การตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6

2. การวิจัยครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงเพศ อายุ ภูมิหลังทางด้านเศรษฐกิจ ครอบครัวของ ผู้สอน วุฒิการศึกษา และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ในโรงเรียน

3. การใช้ภาษาในชั้นเรียนสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จะสังเกตพฤติกรรมการใช้ภาษา ทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาไทยทั้ง 4 ประเภทคือ หน้าที่ของภาษาที่ครูใช้ การปรับภาษาที่ครูใช้ การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ และการตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน โดยบันทึกเฉพาะ พฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพียงอย่างเดียวในแต่ละครั้ง

ข้อตกลงเบื้องต้น

พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกนั้น ถือว่าเป็นการแสดงออกตามธรรมชาติของการเรียนการสอน และเป็นตัวอย่างที่เพียงพอของ พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนของครูผู้สอน

คำจำกัดความที่ใช้

พฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียน หมายถึง การพูดภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยของ ครูผู้สอนในชั้นเรียน ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

1. **หน้าที่ของภาษาที่ครูใช้** หมายถึง การใช้ภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย ตาม หน้าที่ทางภาษาของครูในการดำเนินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ซึ่งจำแนกออกเป็น พฤติกรรมย่อย ๆ ได้ดังนี้

1.1 แนะนำนักเรียนไปปฏิบัติ หมายถึง ครูพูด หรือสั่งเพื่อให้นักเรียน ทำตามหรือตอบสนอง ซึ่งอาจเป็นการตอบสนองทางวาจาหรือไม่ก็ได้ แบ่งออกเป็น 3 แบบคือ

1. แนะนำนักเรียนในการปฏิบัติเป็นรายบุคคล
2. แนะนำนักเรียนในการปฏิบัติเป็นกลุ่มย่อย
3. แนะนำนักเรียนในการปฏิบัติทั้งชั้นเรียน

1.2 กำหนดผู้ตอบ หมายถึง ครูพูดเพื่อเรียก หรืออนุญาตให้นักเรียน ตอบสนอง แบ่งออกเป็น 3 แบบคือ

1. กำหนดผู้ตอบเป็นรายบุคคล
2. กำหนดผู้ตอบเป็นกลุ่มย่อย
3. กำหนดผู้ตอบทั้งชั้นเรียน

- 1.3 ให้อธิบาย หมายถึง ครูพูดให้ข้อมูลจริง ข้อเท็จจริง บรรยาย หรืออธิบาย
- 1.4 ครูพูดเกี่ยวกับตัวเอง หมายถึง ครูพูดคุยในเรื่องส่วนตัวที่ไม่ใช่ เนื้อหาบทเรียน
- 1.5 ให้อตัวอย่างการฝึก หมายถึง ครูให้ตัวอย่างภาษาที่เป็นหน่วยเสียง องค์ประกอบของคำ โครงสร้างประโยค และหน่วยความหมายเพื่อเป็นตัวอย่างในการฝึกภาษาแก่นักเรียน
- 1.6 ถามคำถาม หมายถึง ครูถามคำถามให้นักเรียนตอบสอง แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ
1. ถามคำถามเกี่ยวกับบทเรียน
  2. ถามคำถามส่วนตัว
- 1.7 ตอบคำถาม หมายถึง ครูพูดตอบคำถามตามที่นักเรียนถาม แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ
1. ตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียน
  2. ตอบคำถามส่วนตัว
- 1.8 ยอมรับคำตอบของนักเรียน หมายถึง ครูพูดเพื่อแสดงการยอมรับ การตอบสนองที่ถูกต้องของนักเรียน
- 1.9 การชมเชย หมายถึง ครูพูดเพื่อเสริมแรงการตอบสนองที่ถูกต้องของนักเรียน
- 1.10 ให้อธิบายความคิดเห็น หมายถึง ครูพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัว หรือเพิ่มเติมการตอบสนองของนักเรียน
- 1.11 มอบหมายสั่งงาน หมายถึง ครูพูดเพื่อต้องการให้นักเรียนทำงานที่ได้รับมอบหมายจากครู
- 1.12 พูดกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรม หมายถึง ครูพูดกระตุ้น หรือ ชักชวนให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน
- 1.13 ทักทาย-อำลา หมายถึง ครูพูดกล่าวคำทักทายก่อนเริ่มบทเรียน และกล่าวอำลาในตอนจบบทเรียน

2. การปรับภาษาที่ครูใช้ หมายถึง ครูเปลี่ยน หรือปรับรูปแบบภาษาที่พูดไป แล้วใหม่ให้ง่ายขึ้น เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจได้ดีขึ้น จำแนกออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ได้ดังนี้คือ

2.1 การปรับการออกเสียง หมายถึง ครูออกเสียงคำศัพท์ หรือพยางค์ ที่พูดไปแล้วใหม่ให้ช้าลง ชัดเจนขึ้น โดยอาจจะออกเสียงแยกพยางค์ หรือคำ หรือออกเสียงเน้น หนักให้ดังขึ้น

2.2 การปรับคำศัพท์/วลี/ถอดความ หมายถึง ครูเปลี่ยนคำศัพท์ หรือวลี ที่พูดไปแล้วใหม่ โดยใช้คำ หรือวลีที่มีความหมายเหมือนเดิม หรือถอดความหมายเพื่อให้นักเรียน เข้าใจได้ง่ายขึ้น

2.3 การปรับโครงสร้างประโยค หมายถึง ครูเปลี่ยน หรือปรับโครงสร้าง ประโยคที่พูดไปแล้วให้ง่ายขึ้น หรือซับซ้อนน้อยลง

3. การใช้ภาษาเชิงปฏิสัมพันธ์ หมายถึง ครูพูด หรือถามหลังจากที่ได้พูด ข้อความใดข้อความหนึ่งออกไปแล้ว หรือหลังจากที่นักเรียนได้พูดข้อความใดข้อความหนึ่งออกไป แล้ว เพื่อทำให้ทั้งครูและนักเรียน เข้าใจสิ่งที่พูดไปแล้วได้ถูกต้อง จำแนกออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ได้ดังนี้คือ

3.1 การตรวจสอบเพื่อยืนยัน หมายถึง ครูพูดซ้ำคำพูดของนักเรียน บางส่วนหรือทั้งหมดทันที และใช้เสียงสูงทำคำพูดหรือพูดซ้ำ และใช้คำถามท้ายประโยค เพื่อให้นักเรียนยืนยันว่า ครูได้ยินหรือเข้าใจคำพูดของนักเรียนได้ถูกต้อง

3.2 การตรวจสอบความเข้าใจ หมายถึง ครูถามคำถาม เพื่อต้องการ ตรวจสอบว่า นักเรียนเข้าใจสิ่งที่ครูพูดได้ถูกต้อง

3.3 การขอความกระจ่าง หมายถึง ครูพูด หรือถามคำถาม หรือบอกให้นักเรียนพูดใหม่อีกครั้งเมื่อครูไม่เข้าใจ หรือไม่ได้ยินคำพูดของนักเรียน

3.4 การพูดซ้ำคำพูดตัวเอง หมายถึง ครูพูดซ้ำคำพูดของตัวเองบางส่วน หรือทั้งหมด หรือถอดความหมายของสิ่งที่ครูพูดบางส่วน หรือทั้งหมด เพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้ดีขึ้น

3.5 การพูดซ้ำคำพูดนักเรียน หมายถึง ครูพูดซ้ำคำพูดของนักเรียนบางส่วน หรือทั้งหมด โดยไม่มีการเปลี่ยนเสียงสูง-ต่ำ เพื่อแสดงว่าครูเข้าใจคำพูดของนักเรียน

3.6 การขยายความคำพูดของนักเรียน หมายถึง ครูขยายความคำพูดของนักเรียน โดยการเพิ่มเติมข้อมูลที่นักเรียนยังพูดไม่สมบูรณ์ให้ครบถ้วน หรือเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์ใหม่ เพื่อแสดงว่าครูเข้าใจคำพูดของนักเรียน

4. การตอบสนองต่อข้อผิดพลาดของนักเรียน หมายถึง การมีปฏิกิริยาโต้ตอบทางวาจาของครูเมื่อนักเรียนมีข้อผิดพลาดทางภาษา จำแนกออกเป็นพฤติกรรมย่อย ๆ ได้ดังนี้

4.1 พูดต่อไปโดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาด หมายถึง ครูพูดข้ามข้อผิดพลาดหรือพูดถึงหัวข้อเรื่องอื่นต่อไป โดยไม่แก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน หรือไม่บอกให้นักเรียนรู้ว่า มีข้อผิดพลาดอยู่ตรงไหน

4.2 บอกให้นักเรียนรู้ว่า มีข้อผิดพลาดโดยไม่แก้ไข หมายถึง ครูบอกให้นักเรียนรู้ว่า มีข้อผิดพลาดตรงไหน แต่ไม่แก้ไขให้

4.3 ให้นักเรียนคนอื่นแก้ไขข้อผิดพลาดแทนครู หมายถึง ครูเรียกชื่อนักเรียนคนอื่น หรือบอกให้นักเรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือทั้งชั้นเรียน ช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดแทนครู

4.4 ชี้แนะให้นักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หมายถึง ครูพูดเพื่อชี้แนะและช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองได้ แบ่งออกเป็น 4 วิธีคือ

1. ให้ตัวเลือกคำตอบ
2. พูดกระตุ้น โดยให้ตัวชี้แนะ และใช้เสียงสูงท้ายคำพูด
3. พูดซ้ำ และเน้นตรงคำที่นักเรียนพูดผิด
4. ถามคำถามซ้ำ

4.5 แก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียนเอง หมายถึง ครูแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน โดยพูดซ้ำคำพูดของนักเรียนบางส่วน หรือทั้งหมด พร้อมทั้งให้คำ หรือโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องตามไวยากรณ์แก่นักเรียน หรืออ้างอิงถึงข้อผิดพลาดของนักเรียน

4.6 ตำหนินักเรียน หมายถึง ครูพูดติเตียน หรือว่ากล่าวนักเรียนเมื่อนักเรียนมีข้อผิดพลาดทางภาษา

ครูภาษาอังกฤษ หมายถึง ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 014) ให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จะได้นำผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการใช้ภาษาในชั้นเรียนไปปรับปรุงพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารในการปรับปรุง และพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจในการทำวิจัยต่อไป

